

STANO KOSOVEL:

SIBILSKI MOTIV.

Konca ne bo, in še ne, in še dolgo ne, —
 dokler ne pade poslednji; potem pa se
 vprejo vetrovi, stemni se prozorni zrak,
 solnce zasenči svinčenotemân oblak,
 — zemlja bo črna.

V temi bo tipalo s prsti nešteto rok;
 mati bo zvala in zvala svoj trop otrok,
 sestra iskala bo brata, očeta sin
 rad bi priklical za hip izpod razvalin,
 rešil ga trna,

ki je rodovom šel skozi srce in dlan,
 da od krvi je bil rdeč predvečer in dan
 kar se je strnil nad jutri sovražen krog
 groze, ki čaka, da prvič zapoje rog
 mrtve korale.

Starec in otrok, mladenič, dozórel mož
 Križanega rad ovenčal bi s kito rož,
 ustne pritisnil na žile krvavih ran,
 da bi še njemu v prenašanju molk bil dan
 s pesmijo hvale.

Žalnemu vodu sledil bo izmučen vod
 s križem spokornikov; plakal in prosil rod
 in poklekaval bo, da bi bil greh odvzet —:
 vse zamân... Prvič in takrat enak bo svet
 v teži in meri.

Dolgo bo rajala rdeča nevesta smrt...
 In ko posekan do bilke bo cvetni vrt,
 ko še vihtel se nad trupli bo meč zastonj
 jezdec v stremenih se vzpnè, zdirja blodni konj —
 boj se pomiri.

*Težko umeti —
 ali pa sploh ne
 80/3*

8*